

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 29 czerwca 2015 roku powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa z siedzibą we W. wniosła o nakazanie pozwanej Central (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w L. wydania powodowi ruchomości stanowiących własność powoda, które znajdują się w posiadaniu pozwanego według załącznika zapisanego na załączonej do pozwu płycie CD oraz o zasądzenie na rzecz powoda kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, iż przedmiotem żądania pozwu jest wydanie bielizny hotelowej – bielizny płaskiej według zestawienia stanowiącego załącznik do pozwu. Powód wskazał, iż w dniu 10 maja 2013 roku (...) spółka z o.o. a spółką Hotel (...) spółka z o.o. zawarta została umowa najmu i serwisu bielizny płaskiej. Na jej podstawie Impel R. wynajmował spółce Hotel (...) bieliznę płaską i zapewniał jej serwis za wynagrodzeniem miesięcznym określonym w załączniku do umowy.

Impel R. przekazał usługobiorcy przedmiot najmu ujęty w zestawieniu na płycie CD załączonej do pozwu i serwisował go zgodnie z umową. Po pewnym czasie realizacji umowy najemca popadł w opóźnienie w zapłacie należności z tytułu świadczonych usług.

Uchwałą Nadzwyczajnego Zgromadzenia Wspólników z dnia 31 lipca 2013 roku spółka (...) spółka z o.o. przekształcona została w spółkę z o.o. Spółkę komandytową działającą pod nazwą (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa.

Strony zawarły m. in. ugodę dotyczącą spłaty istniejących zaległości z tytułu umowy, jednakże usługobiorca nie wywiązał się z warunków ugody i w dniu 23 października 2014 roku wypowiedział powodowi umowę.

Pomimo zakończenia umowy i deklarowanej przez hotel woli przeprowadzenia rozmów w celu rozliczenia i zamknięcia umowy przedmiot najmu nie został wydany właścicielowi.

(pozew k. 2 – 3)

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa, zasądzenie kosztów procesu oraz o zawiadomienie o toczącym się procesie w trybie art. 84 kpc spółki Hotel (...) spółka z o.o. z siedzibą w K..

W uzasadnieniu zajętego stanowiska pozwany przyznał, iż od dnia 6 listopada 2014 roku jest operatorem hotelu (...) położonego w K. D.. W dniu 2 września 2014 roku w Hotelu została przeprowadzona inwentaryzacja bielizny płaskiej. Przy inwentaryzacji brali udział również przedstawiciele powoda. W toku inwentaryzacji ujawniono w hotelu 4.364 sztuki bielizny płaskiej stanowiącej własność powódki.

Jednak wraz z objęciem przedmiotowego hotelu w zarząd Hotel (...) spółka z .o. nie przekazała całej bielizny płaskiej będącej przedmiotem umowy najmu.

Pozwana spółka przyznała, iż jest obecnie w posiadaniu 765 sztuk bielizny płaskiej i zadeklarowała chęć wydania tej ilości i tego asortymentu bielizny, który posiada powodowi.

(odpowiedź na pozew k. 46 – 49)

W piśmie procesowym z dnia 9 marca 2016 roku powód ograniczył żądanie pozwu w związku z dokonaniem zwrotem w dniu 19 lutego 2016 roku części asortymentu do żądania wydania asortymentu i ilości bielizny wyszczególnionej w załączniku na k. 85.

Jednocześnie powód wskazał, iż o ile pierwotnym żądaniem pozwu objęta była bielizna o wartości 304.012.80 złotych to po ograniczeniu żądania wartość zadanej bielizny i tym samym wartość przedmiotu sporu precyzuje na kwotę 168.787,91 złotych.

(pismo k. 8 4- 85)

Pełnomocnik pozwanego wniósł o oddalenie tak ograniczonego żądania pozwu wnosząc i wywodząc, jak w uzasadnieniu odpowiedzi na pozew i podnosząc, iż pozwana spółka nie jest w posiadaniu pozostałej wskazanej przez powoda bielizny płaskiej.

(protokół rozprawy k. 93)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 10 maja 2013 roku we W. pomiędzy Hotel król (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością siedzibą w W. a (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł. zawarta została umowa wynajmu i serwisowania bielizny płaskiej. W skład serwisu wchodziło pranie, podstawowa naprawa bielizny uszkodzonej, odbiór brudnej i dostawa czystej bielizny transportem wynajmującego.

Bielizna wynajmowana miała stanowić własność wynajmującego.

Strony do umowy sporządziły załącznik, w którym określiły wynagrodzenie wynajmującego. Z załącznika tego wynika, iż „ w obrocie „ miało znajdować się 900 sztuk prześcieradeł o wymiarach 220 x 335, 250 sztuk prześcieradeł o wymiarach 290 x 335, 750 sztuk poszew o wymiarach 240 x 200, 55 sztuk poszew o wymiarach 240 x 200 x 30, 350 sztuk poszew na poduszkę o wymiarach 40x40x15, 700 sztuk poszew na poduszkę 80x60x20, 850 sztuk ręczników do rąk białych o wymiarach 50x100, 1100 sztuk ręczników białych o wymiarach 70x140, 200 sztuk ręczników białych o wymiarach 100 x150, 500 sztuk stopek o wymiarach 50x70, 300 sztuk szlafroków białych, 1500 sztuk serwet białych florence o wymiarach 55x55, 200 sztuk obrusów o wymiarach 140 x140 florence białych, 200 sztuk obrusów florence o wymiarach 160x160, 300 sztuk obrusów o wymiarach 180 x 180, 350 sztuk obrusów białych f

florence o wymiarach 230 x230, 200 sztuk białych bieżników o wymiarach 50x110.

(umowa i załączniki k. 8 – 16)

Powód przedłożył również zestawienie ruchomości, które według jego twierdzeń pozostawały w posiadaniu pozwanego na dzień rozwiązania umowy.

W dniu 12 czerwca 2-14 roku we W. w związku z istnieniem zaległości w zapłacie należności wynikających z umowy o serwis bielizny hotelowej z dnia 10 maja 2013 roku pomiędzy powodem o spółką Hotel (...) zawarta została ugoda dotycząca zapłaty przez hotel należności na rzecz powoda.

(okoliczność niesporna k. 18 – 19)

W dniu 23 października 2014 roku spółka hotel (...) wypowiedziała powodowi umowę z dnia 10 maja 2013 roku z zachowaniem 3 miesięcznego okresu wypowiedzenia.

(pismo k. 20, okoliczność niesporna)

W związku z niewydaniem przez hotel całego asortymentu stanowiącego własność powoda w dniu 25 maja 2015 roku powód wystosował do Dyrekcji Hotelu (...) wezwanie do wydania zatrzymanego asortymentu bielizny hotelowej płaskiej.

Pismo to przesłane zostało do wiadomości spółce Central (...). (k. 29)

W dniu 1 września 2014 roku na terenie hotelu odbyła się inwentaryzacja asortymentu hotelowego oraz spa przeprowadzona z udziałem pracowników powoda.

Z inwentaryzacji sporządzono protokół.

W protokole stwierdzono, że Hotel (...) posiada następujący asortyment bielizny:

- prześcieradło białe 220/335 – 565 sztuk w tym do kasacji 53
- prześcieradło białe 290/335 310 sztuk
- poszwy 140/200/30 białe w ilości 594 sztuk w tym do kasacji 40
- poszwy 240/200/30 białe 40 sztuk
- poszwa na poduszkę 40/40/15 biała w ilości 266 sztuk
- poszwa na poduszkę 80/60/20 biała w ilości 539 sztuk w tym do kasacji 13
- ręcznik do rąk 50/100 w ilości 571 sztuk
- ręcznik 70/140 biały 799 sztuk w tym do kasacji 20
- ręcznik 100/150 biały 110 sztuk
- stopka biała 50/70 biała 326 sztuk w tym do kasacji 10
- szlafrok biały 244 sztuk w tym do kasacji 2

(inwentaryzacji stanu magazynowego k. 56)

Natomiast według stanu magazynowego sporządzonego na dzień 15 września 2015 roku przez firmę Central (...) w magazynie hotelowym stwierdzono:

- prześcieradło białe 220/335 – 10 sztuk
- poszwy 140/200/30 białe w ilości 118 sztuk
- poszwy 240/200/30 białe 12 sztuk
- poszwa na poduszkę 40/40/15 biała w ilości 42 sztuk
- poszwa na poduszkę 80/60/20 biała w ilości 97 sztuk
- ręcznik do rąk 50/100 w ilości 133 sztuk
- ręcznik 70/140 biały 152 sztuk
- ręcznik 100/150 biały 27 sztuk
- stopka biała 50/70 biała 47 sztuk
- szlafrok biały 34 sztuk

(stan magazynowy k. 57, zeznania świadka K. F. k. 80, nagranie 00; 15; 37 – 00; 35; 13, świadka A. G. nagranie 00; 35; 3 – 00; 55; 28, k. 80, świadka D. W. k. 80, nagranie 00; 55; 28 – 01; 18; 23, świadka Z. Wylęgały k. 80, nagranie 01;21;00 – 01;31;36)

Z notatki służbowej sporządzonej w dniu 10 stycznia 2015 roku wynika, iż w dniu 10 stycznia 2015 roku do hotelu przyjechał pracownik spółki Hotel (...) spółka z o.O. Z pismem podpisanym przez prezesa firmy (...). Na podstawie tego dokumentu miał u zostać wydany cały asortyment pościeli. Pracownikowi temu wydano całą zawartość magazynu poza rzeczami, które były w części posprzątanym pokoi oraz tym, co było w pralni.

Pracownik ten odebrał pościel i odjechał załadowanym samochodem.

(notatka k. 60)

W dniu 10 lutego 2015 roku dokonano pomiędzy stronami protokolarnego przekazania części bielizny pościelowej i spa.

Przekazano

- prześcieradło białe 290/335 – 877 sztuk
- poszwy 140/200/30 białe w ilości 368 sztuk
- poszwy 240/200/30 białe 38 sztuk
- poszwa na poduszkę 40/40/15 biała w ilości 122 sztuk
- poszwa na poduszkę 80/60/20 biała w ilości 431 sztuk
- ręcznik do rąk 50/100 w ilości 549 sztuk
- ręcznik 100/150 biały 533 sztuk
- stopka biała 50/70 385 sztuk
- szlafrok biały 244 sztuk

(protokół przekazania asortymentu k. 78)

Powyzszy stan faktyczny został ustalony przez sąd na podstawie niespornych twierdzeń stron, oraz w oparciu o załączone do akt dokumenty prywatne, których treść, wiarygodność, ani moc dowodowa nie bula przez żadną ze stron kwestionowana.

Zeznania przesłuchanych świadków potwierdzają okoliczności wynikające z treści przedstawionych przez strony dokumentów i nie pozostają z nimi w sprzeczności.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo, jako nieudowodnione nie może zostać uwzględnione i podlega oddaleniu.

Żądanie pozwu w niniejszej sprawie oparte jest na przepisie art. 222 par 1 kc. Zgodnie z treścią tego przepisu właściciel może żądać od osoby, która włada faktycznie jego rzeczą, ażeby rzecz została mu wydana, chyba że osobie tej przysługuje skuteczne względem właściciela uprawnienie do władania rzeczą. Do przesłanek roszczenia windykacyjnego należy zaliczyć następujące okoliczności: 1) osobie występującej z roszczeniem wydobywczym przysługuje status właściciela; 2) osoba ta została pozbawiona faktycznego władztwa nad rzeczą stanowiącą przedmiot własności; 3) rzeczą tą włada nieuprawniony do tego podmiot.

Podobnie kwestia ta ujmowana jest w orzecznictwie. Jak przyjmuje się, bowiem, roszczenie windykacyjne służy właścicielowi przeciwko osobie, która jego rzeczą faktycznie włada, więc jego koniecznymi przesłankami jest nie tylko status właściciela i fakt, że nie włada on (sam lub przez inną osobę) swoją rzeczą, ale także fakt, że rzeczą tą faktycznie włada osoba do tego nieuprawniona (por. wyr. SN z 23.9.1992 r., II CRN 99/92, L.).

Podstawą roszczenia windykacyjnego jest przy tym sam fakt pozbawienia faktycznego władztwa nad rzeczą. Decydujące dla powstania roszczenia tego są zatem wyłącznie elementy przedmiotowe o charakterze obiektywnym. Bez znaczenia są natomiast okoliczności podmiotowe, takie jak wina czy zła wiara osoby naruszającej cudzą własność. T.Dybowski, Ochrona, s. 99 i n.). Wreszcie, przesłanką skutecznego pozwania w procesie windykacyjnym jest również skierowanie roszczenia przeciwko **osobie, która faktycznie włada rzeczą** nie mając ku temu tytułu prawnego. W konsekwencji, roszczenie windykacyjne nie przysługuje właścicielowi, jeżeli osoba, która jego rzeczą faktycznie włada, ma skuteczne względem właściciela uprawnienie do władania rzeczą. Legitymowanym czynnie do wystąpienia z roszczeniem windykacyjnym jest przede wszystkim (każdoczesny) właściciel rzeczy. Oznacza to, iż zgłaszający powództwo wydobywcze zobowiązany jest w pierwszej kolejności do wykazania swego tytułu prawnego do rzeczy.

Legitymacja bierna w procesie windykacyjnym przysługuje każdej (i tylko tej) osobie, która sprawuje faktyczne władztwo nad rzeczą (por. wyr. SN z 11.4.2008 r., II CSK 650/07, L.). Jak przyjmuje się w orzecznictwie, przez faktyczne władztwo rozumie się samą możliwość władania rzeczą. Dla zakwalifikowania określonego władztwa do kategorii posiadania nie jest jednak konieczne efektywne wykonywanie tego władztwa, wystarczy realna możliwość korzystania z rzeczy. O możliwości można mówić z kolei w dwojakim znaczeniu, bądź jako o szansie władania, bądź jako o realnej możliwości uzasadnionej faktycznymi okolicznościami. Tylko możliwość w tym drugim znaczeniu jest równoznaczna z rzeczywistym władaniem (por. wyr. SN z 9.7.2004 r., II CK 454/03, niepubl.). Nie do końca precyzyjny jest zatem pogląd wypowiedziany w orzecznictwie, zgodnie z którym przesłanką skutecznego pozwania w procesie windykacyjnym jest fizyczne władanie rzeczą przez pozwanego (por. wyr. SN z 19.3.2009 r., IV CSK 437/08, L.). W komentowanym przepisie chodzi bowiem nie o fizyczne, lecz faktyczne władztwo. Choć pojęcia te niejednokrotnie pokrywają się, wyobrażalne są i takie przypadki, w których odmienny jest ich zakres przedmiotowy. Faktycznym władztwem jest bowiem sama możliwość władania rzeczą, mająca jednak realny charakter w świetle okoliczności danej sprawy. Jak wskazuje się w doktrynie, osobą biernie legitymowaną w procesie windykacyjnym jest nie tylko posiadacz samoistny i posiadacz zależny, lecz również dzierżyciel rzeczy, spełniający warunek faktycznego władania rzeczą (por. S.Wójcik, [w:] System, t. II, s. 493; E.Gniewek, [w:] System PrPryw, t. 3, 2013, s. 887, Nb 93). Podobne stanowisko reprezentowane jest również w orzecznictwie. Jak przyjmuje się bowiem, legitymację bierną w procesie windykacyjnym ma nie tylko posiadacz (samoistny lub zależny) czy osoba niemająca żadnego prawa do rzeczy, lecz także każda osoba, która ma rzecz w swoim ręku (włada rzeczą), chociaż nie wykonuje względem niej żadnego prawa własnego ani przysługującego innej osobie (por. wyr. SN z 9.7.2004 r., II CK 454/03, niepubl.). Powództwo windykacyjne należy kierować przeciwko tej osobie, która bezpośrednio włada rzeczą, chociażby alieno nomine. Jeżeli zatem posiadacz samoistny rzeczy oddał ją w posiadanie zależne (nie tracąc swego posiadania), pozywać należy posiadacza zależnego; on tu bowiem faktycznie włada rzeczą. Z kolei, jeżeli posiadacz samoistny lub zależny oddał rzecz w dzierżenie, pozywać należy dzierżyciela jako osobę władającą rzeczą. Z oczywistych względów pozwanym będzie posiadacz samoistny, jeżeli wykonuje on bezpośrednio posiadanie, władając rzeczą (por. E.Gniewek, [w:] System PrPryw, t. 3, 2013, s. 888, Nb 94). Należy też pamiętać, że o biernej legitymacji pozwanego, uzasadniającej uwzględnienie dochodzonego roszczenia windykacyjnego, przesądza fakt nieuprawnionego władania cudzą rzeczą w dacie orzekania przez sąd (por. E.Gniewek, [w:] System PrPryw, t. 3, 2013, s. 888, Nb 96).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt rozpoznawanej sprawy stwierdzić należy, iż dla uwzględnienia w całości żądania pozwu zgłoszonego w niniejszym postępowaniu niezbędne byłoby udowodnienie, iż pozwana spółka jest, na dzień zamknięcia rozprawy, podmiotem faktycznie władającym przedmiotami szczegółowo wskazanymi w pozwie.

Stwierdzić należy, iż materiał dowodowy zgromadzony w sprawie dowodu takiego nie dostarcza.

Z załączonego do akt protokołu inwentaryzacji na dzień 2 września 2014 roku wynika, iż w toku tej inwentaryzacji ujawniono 4.364 sztuki bielizny płaskiej.

W dacie jego sporządzenia operatorem hotelu (...) była jednakże jeszcze spółka Hotel (...) spółka z o.o. to ten podmiot był zatem wówczas posiadaczem przedmiotowej bielizny. Już jednakże z dokumentu przedłożonego przez pozwanego na k. 57 wynika, iż na dzień 15 września 2015 roku stan magazynowy bielizny płaskiej stanowiącej własność powód był znacząco inny.

Pozew w niniejszej sprawie został jednakże złożony dopiero w dniu 29 maja 2015 roku.

Pozwana spółka jest natomiast operatorem hotelu (...) od 6 listopada 2014 roku.

Ponadto pozwany w dniu 19 lutego 2016 roku a zatem po doręczeniu mu odpisu pozwu w tej sprawie wydał powodowi asortyment bielizny płaskiej zgodnie z protokołem przekazania z dnia 19 lutego 2016 roku. Zaprzeczył jednakże, aby na dzień wytoczenia powództwa posiadał pozostały asortyment w ilościach wskazanych w załączniku do pozwu.

Zważywszy na postawę procesową strony pozwanej przyjąć należy, iż gdyby strona pozwana była na dzień zamknięcia rozprawy w posiadaniu pozostałego asortymentu pościeli zostałyby on również wydany powodowi.

Okoliczności tej strona pozwana jednakże zaprzeczyła a powód okoliczności tej nie udowodnił.

Zważywszy, bowiem na charakter stanowiących przedmiot żądania ruchomości (bielizna hotelowa będąca w ciągłym użyciu) brak jest podstaw faktycznych do przyjęcia, iż na dzień zamknięcia rozprawy stan magazynowy bielizny płaskiej w hotelu był dokładnie taki sam jak w dniu 2 września 2014 roku.

Należy, bowiem pamiętać, iż bielizna ta podlegała ciągłej wymianie i rotacji, była prana, naprawiana i wymieniana.

Nadto z notatki sporządzonej w dniu 10 stycznia 2015 roku wynika, iż do hotelu przyjechał pracownik spółki Hotel (...) spółka z o.o. z pismem podpisanym przez prezesa firmy (...). Na podstawie tego dokumentu miał mu zostać wydany cały asortyment pościeli. Pracownikowi temu wydano całą zawartość magazynu poza rzeczami, które były w części posprzątanym pokoi oraz tym, co było w pralni. Pracownik ten odebrał pościel i odjechał załadowanym samochodem.

Wszystkie te okoliczności wskazują, iż brak jest w sprawie dowodów na okoliczność, iż w dacie zamknięcia rozprawy pozwany był w posiadaniu wszystkich przedmiotów, w ilości i asortymencie wskazanym w pozwie. Jedynie natomiast w sytuacji wykazania tej okoliczności możliwe i uzasadnione byłoby nakazanie mu wydania tych rzeczy powodowi.

Z tego względu powództwo zostało oddalone jako nieudowodnione w tej części, co do której powód popierał żądanie pozwu zgodnie z treścią pisma z dnia 9 marca 2016 roku.

W zakresie, w jakim pozwany uczynił zadość żądaniu powoda i wydał część objętego pozwem asortymentu bielizny powództwo również podlega oddaleniu z uwagi na brak sprecyzowanego i jednoznacznego stanowiska powoda o cofnięciu pozwu w tym zakresie.

Pismo z dnia 9 marca 2016 roku, w którym powód „ograniczył” żądanie pozwu nie zawiera, bowiem jednoznacznego stanowiska, co do cofnięcia pozwu i jego zakresu. Nie pozwala to sądowi na zamieszczenie w wyroku orzeczenia o umorzeniu postępowania w tym zakresie.

Zgodnie z treścią przepisu art. 355 kpc. wydanie wyroku nie jest zbędne, gdy w toku postępowania pozwany zaspokoi roszczenie powoda. Wówczas, o ile powód będzie podtrzymywał swoje żądanie zawarte w pozwie, sąd oddali powództwo, a nie umorzy postępowanie (odmiennie orz. SN z 15.3.1955 r., II CR 1449/54, OSNCK 1956, Nr 1, poz. 12). W przepisie tym chodzi bowiem o sytuacje, w których zachodzą formalne przeszkody do merytorycznego rozpoznania sprawy, przyczyny, które powodują, że postępowanie ze względów proceduralnych toczyć się nie może. do tych zaś nie należy upadek merytorycznych przesłanek powództwa, które czynią je bezzasadnym i skutkują wyłącznie oddaleniem

powództwa, gdy jednocześnie nie towarzyszy temu procesowe cofnięcie żądania pozwu (wyr. SA w Katowicach z 22.2.2007 r., V ACa 38/07, niepubl.).

Wydanie wyroku nie jest zbędne, gdy w toku postępowania pozwany zaspokoi roszczenie powoda. Wówczas, o ile powód będzie podtrzymywał swoje żądanie zawarte w pozwie, sąd oddali powództwo, a nie umorzy postępowanie (odmiennie orz. SN z 15.3.1955 r., II CR 1449/54, OSNCK 1956, Nr 1, poz. 12). W komentowanym przepisie chodzi bowiem o sytuacje, w których zachodzą formalne przeszkody do merytorycznego rozpoznania sprawy, przyczyny, które powodują, że postępowanie ze względów proceduralnych toczyć się nie może. do tych zaś nie należy upadek merytorycznych przesłanek powództwa, które czynią je bezzasadnym i skutkują wyłącznie oddaleniem powództwa, gdy jednocześnie nie towarzyszy temu procesowe cofnięcie żądania pozwu (wyr. SA w Katowicach z 22.2.2007 r., V ACa 38/07, niepubl.).

Jako podstawę orzeczenia o kosztach procesu sąd przyjął przepis art. 100 kpc. dokonując ich stosunkowego rozliczenia.

Powodem oddalenia powództwa było bowiem co do przedmiotów stanowiących 70 % wartości przedmiotu sporu uczynienie zadość żądaniu powoda w trakcie postępowania sądowego. Sytuacja taka jest zrównana w zakresie ponoszenia kosztów procesu z sytuacją uwzględnienia powództwa wniesionego przez powoda. W tej sytuacji pozwany jest zobowiązany do zwrotu powodowi kosztów procesu, w części, w jakiej powód de facto wygrał sprawę – uzyskał bowiem spełnienie świadczenia w toku procesu.

Całe koszty procesu wyniosły 42.271 złotych i obejmują opłatę od pozwu w wysokości 27.837 złote, 2 x 7.217 złotych. koszty zastępstwa procesowego w postaci wynagrodzenia pełnomocnika procesowego w wysokości 7.200 zł ustalone w oparciu o § 6 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1349, ze zm.) (por. § 6 pkt 6 Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu - Dz. U. Nr 163, poz. 1348 ze zm.) oraz koszty opłaty skarbowej od pełnomocnictwa – 17 zł,

Z tej kwoty powód powinien ponieść 30 % kosztów odpowiadających zakresowi, w jakim przegrał proces tj. powództwo zostało oddalone jako nieudowodnione. Faktycznie powód poniósł koszty w wysokości 35.054 złote. Do zwrotu na rzecz powoda pozostaje zatem kwota 22.373 złote tytułem kosztów procesu.